

Jung Ildikó Judit Marosvásárhelyen született. Középiskolai tanulmányait a Képzőművészeti majd az Unirea líceumban végezte. Bukarestben a Jogi Egyetem hallgatója, majd annak elvégzése után az Ügyvédi Kamara tagja. Ügyvédként dolgozott Bukarestben, Segesváron és Marosvásárhelyen.

A hetvenes évektől kezd írogatni, majd 1995-től a *Népujságban* közli alkotásait. Első önálló elbeszélést tartalmazó kötete 2017-ben jelent meg, *Gondolatok* címmel, majd a következő évben *Amiről nem beszélünk* című kötete.

A fedőlapon, valamint a könyvekben megjelenő festmények a szerző munkái. Nemcsak ír, hanem fest is, a Marosmegyei Képzőművészek Egyesületének tagja, több egyéni és közös kiállításon vett részt.

© 2020 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Ilustrație Jung Ildikó Judit festményei

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JUNG, ILDIKÓ JUDIT

Sorsok és szerelmek / Jung Ildikó Judit. - Iași : Lebăda neagră, 2020

ISBN 978-606-94994-7-4

821.511.141

JUNG ILDIKÓ JUDIT

Előszó

Sorsok és szerelmek

Lebăda Neagră

Iași, 2020

Nemrég volt húsz éves, most már ügyelni fog magára és ha szeretni fog valakit, nem fog sietni azzal, hogy hozzákösse az életét, míg meg nem ismeri jobban. Bárhol is fog majd lakni, gyakran fog meszelni, mint a nagyi. Egy jó emberrel bárhol is fog élni és dolgozni, érzi, tudja, hogy jó lesz.

Tartalom

<i>Előszó</i> (Moldovan Irén)	5
A tékozló fiú	7
Judit és Hanna	25
Különös tavasz	45
Meglepetések	67
Óda	81
Szülveszter	95
Párhuzamos életek	119
Karácsonyi pereg	139
Elteltek az évek	149
A tűz	171
Lóla	183

A baloldali rész sokkal kiterjedtebb. Itt található a Főtér, melynek palotái régi magyar és zsidó családok hajdani otthonai, üzletei, és általuk vezetett intézmények voltak valamikor. Mind híres építészek remekművei. Ma már ezek az épületek a Somostetőn és a város szélén épült házak mellett szegény és hivalkodó rokonoknak néznek ki, és a tulajdonosok is rég kicserélődtek. Az üzletek reklámjai és feliratai idegen nyelven szólnak hozzánk, helyenként, ha belépsz, már a nyelvünket sem értik.

A mi házunk egy csendes utcában húzta meg magát, szerény külsővel, de a belsejében a szobák tágasak és világosak az udvari nagy ablakok által beengedett fénytől. A szomszéd ház a nagyapám testvérének a tulajdona volt valamikor, aki családjával a második világháború után elment Kanadába szerencsét próbálni. Hogy a szerencséjüket megtalálták-e, nem tudhatom, mert az idő és a távolság elsodorta őket, úgy hogy ma már nem ismerem a leszármazottakat, azt sem tudom, hogy hol élnek, hányan vannak és mivel foglalkoznak. Elgondolom néha, hogy mi lenne, ha egyszer csak megjelenne valaki a kapuban és bejelentené, hogy a rokonunk. Hallottunk még ilyen történetről, olvastunk is arról, hogy régen látott testvérek egyszer csak megtalálták egymást. Én örvidenék, biztosan a szüleim is. Ha többen lennének a családban, nem félteneék engem

olyan nagyon. Gondolatban elképzeltem magamnak két unokatestvért, akik megkeresnek.

Amikor kisgyerek voltam, minden karácsonykor egy testvért kértem, de helyette babát kaptam, akivel nem tudtam beszélni. Elején szeretgettem egy-két napot, de aztán meguntam. Most is jól fogna valaki, aki velem egykorú és mindent meg tudnánk tárgyalni, akár vitatni együtt. Gyerekkoromban volt egy ilyen kis barátom, akivel úgy nőttünk fel, mintha legalább unokatestvérek lettünk volna. Mielőtt a nagyapám testvére és felesége elmentek, eladták a házat és azóta idegenek lakták, akik gyakran cserélődtek és akiket, mire megismerhettem, már el is költöztek. Egy házaspár lakott ott több ideig, Eta néni és Sándor bácsi. Akkor én még egészen kisgyerek voltam, de emlékezem rájuk, mert jól voltak a nagyszüleimmel. Később, amikor beköltöztek a református temetőbe, még sokáig látogattuk őket a nagymámmal, ahol szintén közeli szomszédságba kerültek a nagyapámmal. Az ő házukat vette meg valami ismeretlen, távoli rokontól egy család, mely egy fiatal házaspárból és a kisfiúkból állt, akit nemsokára elneveztek Utcapetinek, mert nem lehetett a házban vagy a saját udvarukon tartani. Neki még a zárt kapu sem jelentett akadályt, hiszen a kerítés azért épült, hogy átmásszanak a gyerekek rajta. Amikor hozzánk jött át, nem volt gond, mert a két ingatlan között a kertben létezett egy kis kapu, melyet hajdanában még a nagyapám meg a

testvére használt, akik naponta átjártak egymáshoz. Gyakran megtörtént, hogy Peti pizsamában és mezít-láb vagy papucsban érkezett hozzánk reggel és beje-lentette, hogy éhes. Miután evett, elmesélt mindent, ami a családjukban történt. Időnként szaladt át utána az édesanyja, mert nem találta az ágyában. Szólt is anyám a szomszédasszonynak, hogy ügyeljenek, mit beszélnek a gyerek előtt, mert délután már a fél utca tudni fogja, mi történik náluk. Akkor még nem zárták a kapukat mint most és Utcapetinek könnyű volt meg-látogatni a szomszédokat, mert szinte minden házban volt valaki otthon a gyerekek mellett, aki be tudta en-gedni, vagy hazaküldte. Amikor az apja kiállt a kapu-ba és felhangzott a Péter, a gyerek szedte az irháját és szaladt haza, mert tőle tartott. Az anyuka kereshette, míg megtalálta, az ő hangjára nem reagált olyan gyor-san. Így ismertük meg Peti anyukáját is, aki kedves, szerény asszony volt, mindig elnézést kért a zavarásért, és Petit mindig szidta, hogy megint eltekergett, majd kézen fogta és hazavitte. Peti aranyos gyerek volt, ille-delmesen köszönt, amikor megérkezett, majd amikor elment, szólt, hogy „majd még jövök”, mintha valaki hívta volna. Zsebkendőjét általában otthon felejtette, kis pisze orrából gyakran indultak a gyertyák, de hát megtörtölték a kedves szomszéd nénik, akik nem zárták ajtajukat. Peti idősebb volt egy évvel mint én, és min-dig ő volt a rossz példa a családjukban, de azt hiszem,

szerették a szüleim, mert nem tiltottak soha tőle és nem küldték haza. Nagyanyám néha kérdezgette, és szórakozott a meséin. Néha a kutyája is jött vele, de azt nem engedték be a házba, úgy hogy kint várta meg a gazdáját fegyelmezetten. Ha Petit megkínálták, vitt ki mindig a kutyusnak is belőle, akit Francinak hívtak. Egyszer észrevettem, hogy náluk az udvaron Francival ettek ugyanabból a tányérból, és amikor rászóltam, azt felelte, hogy „ő a testvérem”. Aztán, mivel látta az ar-comon a megbotránkozást, javított:

— Ne bámulj már, hiszen tudod, hogy azt eszik ő is, amit mi, meg aztán ő a barátom.

Erre már nem tudtam, mit felelni. Ahogy Peti is-kolába került, megszűnt a reggeli látogatás, már csak vakációban jövegetett, és költött fel engem is, mert nem volt kivel játszania.

Nyolc éves voltam, mindketten jártunk már isko-lába, amikor Peti nagymamája hozzájuk költözött és teljesen megszűnt a tekergés, mert Janka néni zárta a kaput és odafigyelt. A köztünk levő kapu maradt, és továbbra is átjárható volt, így én is mentem hozzájuk gyakran, és a Peti nagyija kedves volt hozzám is, de szigorú. Nem volt rohangálás, kiabálás a házban és ta-nulni is kellett. Akkor már az anyuka eljárt dolgozni és Janka néni volt a család feje, aki főzött, mosott, takarí-tott és felügyelt mindenre. Magas, őszhajú asszony volt,

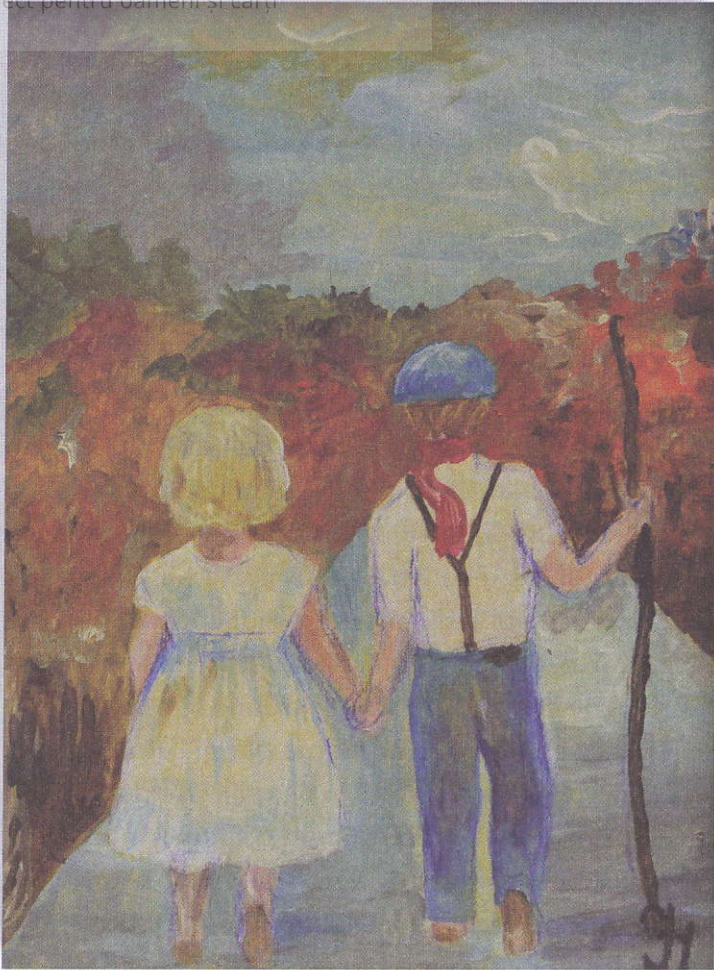
Respect
akik soha nem láttam házi ruhában vagy pongyolában. Mindig tisztán és elegánsan dolgozott otthon, választékosan beszélt és ránk szólt, ha valamit nem jól mondtunk vagy csináltunk. Kellemetlen volt néha, ha esett az eső, senki nem mehetett ki, leckét vagy mesét kellett hangosan, felváltva olvasni, rajzolni, vagy társasjátékot tenni, melyet halálisan untunk. Néha kártyáztunk is, volt, amikor Janka mama is leült játszani velünk. Mindig észrevette, ha megpróbáltunk csálni.

A nagymama megérkezése után megváltozott az udvar és a kert. Megjelentek a kertben a zöldségek és az udvaron a virágok, már nem szaladgálhattunk kedvünk szerint, mindent ki kellett kerülni, és a kutya is meg lett kötve nappalra. A nagymama Petit is próbálta befogni a kerti munkára, de egy idő után, gondolom, elege lett belőle, mert ahogy nekifogott csinálni valamit, azonnal bejelentette, hogy wc-re kell mennie, tanulnia kell, vagy ha szerencséje volt, akkor megszólalt a telefon hívó hangja, és elfelejtett visszatérni dolgozni.

Nálunk nem történhetett ehhez hasonló esett, mert az én nagyim olyan csúnyán tudott nézni, ha nem fogadtam szót, hogy inkább csináltam, amit mondott. Megbeszéltük Petivel, hogy összehozzuk az öreglányokat, hátha akkor megfélelkeznek rólunk, de sajnos nem sikerült, mert mindegyiknek otthon sok volt a dolga, meg az én nagyimnak megvolt a saját régi társasága,

akikkel minden héten legalább egyszer kártyáztak felváltva valamelyik lakásán.

Peti oktattatott engem. Tőle tudtam meg, hogy születik a gyermek, meg egyszer azt kérdezte, hogy tudom-e mi az, hogy „nőgyógyász” és mivel nekem fogalmam sem volt, természetes, hogy megmagyarázta. Azt is mondta, hogy ő is az lesz, amikor felnő, és engem fog megvizsgálni legelőször. Ha most visszagondolok, akkor ez olyan szerelmi vallomás akart lenni az ő akkori eszével. Egy nap Peti szülei elutaztak, és ő kettesben maradt a nagymamájával. Aznap délután nálunk sem volt otthon senki, én meg átmentem hozzájuk. Éppen ott voltam, és játszottunk a szobában, amikor Janka néni rosszul lett a konyhában, összeesett és eszméletét veszítette. A zajra kirohantunk a szobából. Én nagyon megijedtem, de Peti szerencsére tudta a mentő számát, és azonnal telefonált, mert hogy nálunk sem volt otthon senki, még segítséget sem tudtunk kérni. Ameddig kijött az orvos a mentőautóval, mi ültünk a földön a nagy mellett és fogtuk a kezét, nem mertük megmozdítani. Ahogy Peti simogatta a kezét, folytak a könnyei, és egyfolytában beszélt Janka nénihez, mondogatta, hogy mennyire szereti, hogy bocsásson meg neki, amiért néha rosszkodott, fogadkozott, hogy ügyelni fog rá és bízta, hogy nem lesz semmi baj. Én csak ültem a földön, és ijedten hallgattam. Nem lévén otthon senki felnőtt, megengedték, hogy bekísérjük mi is a kórházba.

Gyerekkori szerelem

Kint ültünk a fóllyosón és várakoztunk, mint két árva gyerek. Nem volt még mobiltelefon, Peti engedélyt kért a portán, hogy telefonáljon haza, de csak az én szüleimet kapta el, akik jöttek is azonnal. Kiderült, hogy Janka néninek szívinfarktusa volt. Nemsokára hazakerültek az ő szülei is. Az orvos és a szülők megdicsérték Petit, hogy azonnal intézkedett, így a nagymamája visszatért az életbe és rövid időn belül meggyógyulhatott. Azután minden megváltozott. Nem volt tekergés, hangoskodás és Petiből szinte egyszerre felnőtt lett. A nagymamáját igyekezett támogatni, és nagyon bensőséges lett vele a kapcsolata. A barátságunk is szoros maradt, de mivel neki otthon több dolga volt, ritkábban játszottunk, és mintha én is megváltoztam volna. Felnéztem Petire, már nem csak játszótársam volt, hanem mintha a mintaképpemmé vált volna. A szüleim szórakoztak rajtam, mert ha valamit el akartam érni, akkor mindig rá hivatkoztam.

Ahogy telt az idő, egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Mindent őszintén megbeszéltünk, megtanácskoztunk és együtt döntöttünk. Támogattuk egymást mindenben. Kis kamasz fejembe soha nem jutott el, hogy lehetnék szerelmes belé, pedig a lányok az osztályból mondogatták:

— Milyen stram az unokatestvéred. Nem mondtam, hogy nem vagyunk rokonok, hagytam, hogy higgyék,

különbösen is szinte testvéri kapcsolat alakult ki köztünk az évek folyamán. Azután Peti kezdett velem furcsán viselkedni, bármit mondtam vagy csináltam, kritizálta. Ha dicsértem valakit, ő rögtön leszólta, ha egy fiút említettem, az biztos, hogy hülye vagy szarházi lett. Néha összevesztünk a viselkedése miatt, de hamar kibékültünk, nem tudtunk meglenni egymás nélkül. Időnként bocsánatkérés helyett elmagyarázta, hogy ő nekem csak jót akar mindig, mert én túlságosan hiszékeny és naiv vagyok, és nem akarja, hogy valaki kitoljon velem. Néhány év után Janka nénit elvitte a szíve, és Peti nagyon kiborult. Janka néni nélkül már a ház sem volt ugyanolyan. A szülők dolgoztak, és Peti egész nap egyedül volt, többet tanult, sokat olvasott. Az apja cége csődbe ment. Jött egy olyan periódus, hogy állást sem lehetett kapni, és egy rokonuk felhívta őket Németországból, hogy ott szükség volna az apja munkájára, aki faipari mérnök, bútorokat tervez és készít. Készültek eladni a házat és felszámolni mindenüket itthon, hogy elköltözzenek az országból. Peti könyörgött, hogy ne menjenek, de minden el volt intézve odakint. Vitakozott gyakran a szüleivel, kijelentette, hogy nem megy velük, de mivel senkijük sem volt az országban, mennie kellett neki is. A líceumot sem fejezte be, még csak tizenhat éves volt, és nem beszélt jól a nyelvet. Félt attól, hogy mi vár rá, félt attól, hogy mit hagy itt. Együtt keseregtünk, néha még sírtunk is,

és fogadkoztunk, hogy minden héten fogunk egymásnak írni. Akkor én tizenöt éves voltam és szerelmes egy osztálytársamba, akiről meséltem neki, persze azonnal lehülyézett engem, hogy nem vettem észre, milyen egy ócska majom az a srác. Két napig nem is jött át. Nemsokára én is rájöttem, hogy igaza van, de nem akartam beismerni előtte. Aztán már igyekeztünk csak közömbös dolgokról beszélni, mert kitűzték az elutazásuk napját. Mielőtt elmentek volna, Peti azt mondta nekem:

— Te nem szerethetsz mást, mi összetartozunk, és én visszajövök majd utánad. A kapuban köszöntünk el egymástól, olyan volt, mintha a szívemet tépték volna ki. Sokáig vártam rá, nagyon hiányzott. Francit itt hagyta nekem, de szegény pára már olyan öreg volt, hogy csak sétálgatott az udvaron, ha jött is valaki, meg sem ugatta. Neki is hiányzott a gazdija, és már nem sokáig élte túl az elmenetelét. Egy ideig semmi nem sikerült nekem, nem tudtam tanulni, nem érdekelték a barát nők, még a sport sem. Néztem a televíziót, és minden érzelmes filmen elbőgtem magam. Nagymamám azt mondta:

— Nem baj fiam, ilyen az első szerelem, meglátod milyen szépek lesznek az emlékeid, ha majd visszagondolsz rá. Az ilyen szövegek kihoztak a sodromból. Százszor elmondtam, hogy nem vagyok Petibe szerelmes, de ő nekem olyan, mintha a testvérem lett volna,